

Poia südda olli tuim, ja ähwardas, midda surema
 armoga wannemad, wend ja öed tedda kandsid ja
 juhhatasid, weel kõrwemaks jada. Mõnni pääw
 enne Siirri-päwa läks Suhhan omma teed, ja jät-
 tis külma süddamega, wannematte ja öedega Sum-
 malaga; Kustaselle agga, les ta märja silmaga
 ette astus, wennale kät palluma, pöras temma
 selga ja läks. Keil perre sai soiko; üks liige olli
 nenda kui kuuwand oks kinnu küllest mahha lange-
 nud. — Kurb isja wöttis kappist Biibli-ramato
 wälja, otjis ue Testamentis, ja hakkas luggema
 Eufa ramatus Iõmas peatiil, ärrakaddund poiast.
 Kui peatiil sai loetud, ütles isja: Siin on ta
 minno ärrakaddunud poia ello-te üllespandud nenda
 kui siin meie Onnisteggia tähhendamisse sannadega
 on näitnud, kuida temma waim igga inimest isse-
 ärranes otšib ja temma järrel käib, ja tedda hea
 ja pahha läbbi Jõsa pole tõmmab, — minna us-
 sun kindlaste, et se ta minno poiaga saab sündi-
 ma. Temma arm on suur ja lestab laugemalle
 kui meie mõistus. Egga temma minno poega ei
 jätta, lesti söma furjas maailmas. Temma pörab
 warra eht ilja kaddunud poia jallad jälle isja
 maea pole. Tõstame iggapääw sellepärast ommad
 läed palwes üllesse, kindla lotusfega, et se aeg,
 mis meile on libbedaks witsaks antud, lühhendud
 saab, ja et se kaddund poeg pea jälle meie seltsi
 taggasi tulleb. „Sinna agga, mo poeg Kustas,

ärra unnušta mitte wenda ärra, anna temmale
 süddamest andeks, mis ta sinule pahha on teinud,
 pallo temma eest Summalad, et ta omma pattude
 sees mitte hulla ei lähhe, waid et ta enmast pörab
 ja iggawesse ello pärrijaks saab. Summal on
 töotanud, meie palwed kuulda, ja tehha ille meie
 palwete ja mõistuse. Ärra ta olle uhle selle peäle,
 et sa, mo armas poeg, ilka minno käsko olled täit-
 nud, ja nenda püüdnud ellada, kui pühha firri
 find käskib. Tulleta mele mis Jõsus ütleb: Kui
 sinna leil olled teinud mis sinno kohhus on, peäle
 selle pead sa tunnistama: minna ollen üks kõlb-
 matta sullane, sest minna ollen teinud, mis mo
 kohhus olli.

Same nüüd nähha, kuhho Suhhan lähheb ja
 kudda temma käski käib:

Enne kui küllast wälja sai, läks ta — — —
 jah, ennä ei ja jutto seddapuhko weel lõppetada,
 sest aeg ja paber, mõllemad on otšas; jägo selle-
 pärrast muist teiseks korras. Kui Summal ter-
 wišt annab, siis leiata tulleswal aastal selle Täht-
 ramato sees lõppetust. Däme nüüd Summalaga.